

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№ 8 (179)
СЕРПЕНЬ
2019 РОКУ**

ІВАН БІЛИК: «НАША ЦІЛЬ – ЗАПАЛИТИ МОЛОДЬ БУТИ РЕАЛЬНИМ СВІТЛОМ БОЖИМ ДЛЯ СВОГО ПОКОЛІННЯ»

Цьогорічний з'їзд молоді УЦХВС, що пройшов на Житомирщині 9-14 липня, делегати визначають як один із найкращих. Власне, так відбувається щороку, коли враження свіжі, емоції переповнюють, а в серці є рішення служити Господу із ще більшою ревністю.

За даними оргкомітету кількість зареєстрованих делегатів та гостей фестивалю сягнула майже п'яти тисяч осіб. Понад 120 юнаків та дівчат отримали духовне хрещення, десятки – зміцнення від хвороб, у тому числі й хронічних, були й інші чудові свідчення.

У промовах, що звучали на з'їзді, йшлося про те, як знайти своє покликання у професії та роль у суспільстві, про еміграцію та покликання, про лайфхаки для особистого зростання. Говорилося і про те, як побудувати кар'єру та служити Христу на робочому місці тощо.

Лейтмотивом богослужіння і семінарів став заклик бути світлом і сіллю для світу. За словами керівника оргкомітету фестивалю, лідера Руху молоді УЦХВС Івана Білика, сьогодні у суспільстві густішає темрява, і лише справжнє християнство має здатність її освітити. «Наша ціль – запалити молодь бути реальним світлом Божим для цього покоління. Бо лише Ісус Христос може освітити всяку темряву гріха в житті людей», – наголосив Іван Білик.

Серед учасників Малинфесту – молоді з усіх регіонів України, а також із Білорусі, Польщі, Сполучених Штатів Америки.

Святослав Войтович родом з Волині,

на Малинфест приїхав уперше. «Коли все оточення говорить про Малинфест, це інтригує. Я вирішив перевірити і не шкодую ні секунди часу, який я провів тут. Богослужіння, семінари, посиденьки біля вогню в колі друзів... Не знаю, де можна знайти щось подібне!».

Наталія Семенчук з Тернополя приїздить на молодіжний з'їзд понад десять років поспіль. Вона переконана, що це особливе місце благодаті Божої: «Дуже багато чудових спікерів зібрано разом. Є можливість підживитися духовно. Рекомендую всім молодим людям приїжджати й навчатися».

Дмитро Фреш приїхав із Закарпаття з метою «побути у Божій присутності, здобути Його силу, а потім йти і нести його силу і світло у цей світ».

Щодня у програмі з'їзду – богослужіння, навчальні лекції, дискусії, тематичні секції, круглі столи, тренінги, майстер-класи, а також ряд розваг і спортивних змагань. Представники соціальних, благодійних організацій, які діють на базі церков, ділилися досвідом, а також давали поради щодо реалізації різноманітних проектів.

«Бути дитиною Божою – це найвищий статус», – наголосив український науковець, професор Школи менеджменту університету Кейс Вестерн Резерв (США) Роман Шеремета. Зокрема він говорив про те, як знайти і реалізувати своє покликання. Найчастіше це відбувається через відкриття, через Слово Боже чи життєвий досвід. Основне покликання кожного християнина – євангелізувати світ, і немає кращого місця для цього, як твоя робота. «Ми обговорювали, як можна використовувати професію, щоб виконати основне покликання свого життя, щоб люди знали про Ісуса» – пояснює Роман Шеремета.

Місіонер у Кенії Едуард Сівець розповів

про три передумови на шляху до зрілості: «Хочу! Мушу! Можу!». Усе починається з бажання. Утім, не обійтися і без зобов'язань та реалізації того, що можливе.

«Зріла людина думає про справи, а незріла – одразу про результат. Зріла людина змінює себе, а незріла намагається змінити інших. Зріла людина намагається догодити Богові, незріла сприймає Його мало не як офіціанта», – резюмував спікер.

Пастор-учитель, магістр богослов'я Лео Франк з Німеччини навчав молоді, як визначити та розвинути свої таланти. «Кожен християнин має хоча б один талант; важливо віднайти його та використати на славу Божу. Про наявність дару свідчать і внутрішнє бажання щось робити, і люди навколо».

Упродовж фестивалю команда відділу жіночого служіння проводила секції для дівчат. Було розглянуто багато практичних аспектів щодо того, як бути світлом для світу і сіллю землі – у своїй сім'ї, церкві, серед однолітків, колег, знайомих і незнайомих людей – у контексті життя віруючої дівчини.

Діяв також безперервний молитовний ланцюжок. Серед ключових молитовних потреб з'їзду – мир в Україні, духовне зростання молоді, благословення для українського народу.

Кожного дня на Малинфесті організовували спортивні змагання, вечірні посиденьки біля вогнища, спілкування за чаєм.

На заключному служінні до молоді звернувся старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко. На його заклик майже 300 юнаків та дівчат відізналися на заклик посвятити себе на служіння Богу і людям. А закінчилось усе молитвою подяки Господу.

Людмила Путькалець.

Ірина Боровкова.

У ПРАЗІ ПАСТОРИ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ ДІЛИЛИСЯ ДОСВІДОМ ТА ПРЕЗЕНТУВАЛИ СТРУКТУРУ СПІЛЬНОГО СЛУЖІННЯ

У столиці Чехії Празі відбулася конференція служителів УЦХВС у Західній Європі. На захід з'їхалися майже 70 служителів з Німеччини, Польщі, Чехії, Італії, Швеції, Іспанії, США та України.

Розпочинаючи конференцію, єпископ Юрій Веремій, який координує роботу церков братства у країнах Західної Європи, зазначив, що такого роду зустрічі необхідні не лише для аналізу роботи, але й для духовного збудовування.

Підтвердженням думки стала проповідь старшого єпископа УЦХВС Михайла Паночка на тему «Портрет християнського пастора».

Словом служили також старший пресвітер об'єднання українських церков ХВС в Іспанії «Спасіння Божє» Ярослав Демко («Необхідність Духа Святого в служінні») та старший пресвітер об'єднання церков

ХВС Рівненської області Олександр Коток («Ходити вірою, а не видінням»).

Пастор церкви «Слово віри» (Варшава, Польща) Олександр Дем'яненко проповідував на тему «Виклики церков

в еміграції». Словом також ділилися пастори Володимир Прит, Володимир Вронський та Леонід Демчук. Відбулася панельна дискусія.

У другій частині конференції єпископ

Юрій Веремій представив комітет УЦХВС у Західній Європі та структуру праці. Відповідальним за місіонерський відділ братства у країнах Західної Європи обрано Івана Іванцюка, який проживає у США,

але активно підтримує місіонерську роботу в Європі.

Заключним акордом конференції стала окрема молитва за делегації різних країн та визначення бачення служіння УЦХВС у Західній Європі, котре зі слів старшого єпископа Михайла Паночка характеризується трьома словами: зберегти, примножити та впливати.

Великим благословенням для церкви ХВС у Празі стало рукопокладення на пресвітерське служіння Леоніда Демчука, яке звершили старший єпископ УЦХВС Михайло Паночко та його заступник єпископ Юрій Веремій.

Минає час, змінюються кордони, відходять в минуле імперії разом зі своїми вождями, а слова нашого Господа Ісуса Христа: «Побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її» (Мт. 16:18) незмінно виконуються. І все нові й нові спасенні посвячують себе Йому на служіння.

chve.org.ua.

Віталій Ісак
Молодіжний лідер
Церква «Благодать»
Сіетл, США

СЕКРЕТ ПЕРЕМОГИ НАД ТАЄМНИМ ГРІХОМ

Гріх – не та тема, яку люблять слухати. Якби я проповідував про безумовну Божу любов, слухачів було би дуже багато. Люди не люблять слухати про речі не комфортні. Та Бог не лише любов, Він ще й Суддя, Він гнівається і Він – Святий. А ми про це забуваємо.

Не знаю, як в Україні, але в Америці це зробило християнство дуже м'яким, слабеньким. Бо коли люди, що живуть у гріху, чують лише, що Бог є любов, вони ніколи не покаються. Усе, що вони мають у своєму християнстві, – це телефон, через який постануть в інстаграмі чи фейсбуці, що в Бога є план зробити їх успішними. Але їхнє життя часто не відображає того, що вони постануть.

Апостол Павло пише до римлян: «Тож благодаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святую, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12:1). Ці слова сьогодні звернені до кожного з нас.

А з цим у нас проблема. Коли ми чуємо на зібранні, що Бог противиться гордим, ми дивимося на сусіда, мовляв, ти чув? Коли чуємо, що Богові не подобається гріх, дивимося на сусідку: ти чула? Але коли чуємо, що в Бога є план для нашого процвітання, ми вже не дивимося на сусіда. Це для мене!

Проте апостол Павло говорить, що кожен має віддати своє тіло на жертву живу, святую. Святий – це значить відділений від гріха. Якщо ми хочемо бути сіллю і світлом для землі, Бог повинен рухатися через нас. Бог – Святий, тому й ми маємо стати святою жертвою. Бог не має нічого спільного з гріхом.

Несекретний секрет

У Приповістях читаємо: «Хто ховає провини свої, тому не веде́ться, а хто признається та кидає їх, той буде помилуваний» (Пр. 28:13).

Таємний гріх – це гріх, захований всередині нас. Це щось, про що ніхто не знає, але ми самі від цього звільнитися не можемо. З цим гріхом можна жити довгий час і задаватися при цьому питанням: чому немає успіху в житті? Чому Бог через мене не рухається? Чому в інших все працює, а в мене – ні... Бог не може дати процвітання чомусь, що суперечить Його природі.

Істина в тому, що таємний гріх насправді не секрет. Ніщо не може заховатися від Бога. «Чи Я Бог тільки зблизка, – говорить Господь, – а не Бог, що здалека? Якщо заховався хто у криївках, то Я не побачу його?» (Єр. 23:23-24).

Ми не можемо заховатися від Бога, але можемо заховатися від людей. І думаємо, що ніхто не знає про мій таємний гріх. Крім Бога. Але поки не знають люди, цей факт нас не дуже турбує. Та коли життя дійде до кінця, перед ким ми будемо стояти: перед людьми чи перед Богом?

От у чому парадокс: ми знаємо, що Бог знає, і це нас не турбує. Я хвилююся, щоб про мій гріх не знали люди, від яких моє спасіння ніяк не залежить!

Перестаньмо витрачати своє життя на те, щоб виглядати святими перед людьми. Будьмо праведними перед Богом. Шукаймо праведності перед Богом. Він – Суддя, перед Яким нам доведеться давати звіт.

Таємний гріх насправді не таємний, тому що Бог знає все. Біблія говорить, що все таємне стає явним. Обов'язково настане час, коли все це виявиться.

Таємний гріх нищить стосунки з Богом

Бог Святий і не може мати нічого спільного з

нечистим. І лише завдяки пролитій на хресті Голготи крові Ісуса Христа, яка нас освячує і очищає, ми можемо входити у святее святих і мати дружбу з Богом. Але ось що це каже Біблія: якщо ти будеш продовжувати грішити після того, як довідався про істину, то вже немає жертви за цей гріх.

Бог створив нас не тільки для того, щоб ми прославляли Його. Тисячі ангелів роблять це набагато краще за нас. Він створив нас, щоб ми мали стосунки з Ним. Але наш таємний гріх блокує стосунки з Богом.

Таємний гріх краде радість

Гріх краде також мир, запал до Ісуса, до молитви, до читання Біблії, до взаємин з іншими віруючими, до служіння загалом. Таємний гріх призводить до втрати в житті і служінні ревності, яку дає Бог.

Я переконався в цьому на власному досвіді. Коли в моєму житті були таємні гріхи, я зауважив велику проблему: під час прославлення люди піднімали руки і славили Бога, а я зловив себе на думці, що в цей час думаю про свої заховані гріхи. Мене не захоплює прославлення, я не в захваті від стосунків з іншими віруючими, від молитви – я постійно думаю про те, що заховав.

У Давида теж був таємний гріх. І ось що він писав про свій стан у той час: «Коли я мовчав, спорохнявіли кості мої в цілоденному зойку моєму, рука Твоя день і ніч наді мною тяжить. І волога моя обернулася на літню посуху» (Пс. 32:3-4). Ось як таємний гріх впливає на наше фізичне життя. Він починає вбивати фізично. Замість того, щоб прокинутися радісним в очікуванні нового дня, ви ледве вилізаете з ліжка – нема ніякої мотивації.

Таємний гріх завжди веде до інших гріхів

Щоб приховати гріх перелюбу, Давид чинить вбивство. Таємний гріх завжди веде до наступного гріха.

Якщо ви колись сказали про щось неправду, вам доведеться і надалі говорити неправду, щоб приховати першу неправду. І це призводить до наступних проблем. Таємний гріх має величезний шанс стати залежністю. Тому що немає нікого, хто б допоміг нам виправитися, зупинитися.

Згідно з Біблією у визнанні гріха найважливіше – підзвітність. Є хтось, хто допоможе. Коли я зізнався друзям у своєму гріху, вони запитували, як у мене з цим справи, і це робило мене підзвітним. Але чим більше ми ховаємо свій гріх, тим більше шансів, що він стане залежністю.

Таємний гріх шкодить іншим людям

Гріх впливає не лише на нас самих, але й на людей поруч. Щоб приховати свій таємний гріх, Давид убив Урію. Раніше він двічі відмовився від

можливості вбити Саула, який його незаконно переслідував. Він був настільки близький з Богом, що пожалів свого найбільшого ворога. Але коли Давид вчинив таємний гріх, він вирішує вбити Урію – воїна, який любив людей, любив Бога і любив свого царя, який був чоловіком честі і відваги, взірцем для кожного чоловіка.

Ісус сказав: «Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він (Отець) відтинає...» (Ів. 15:2). Чому? Бо гілка інфікована і пошкоджена, і ця інфекція може поширитися на основний стовбур.

Таємний гріх гасить вогонь служіння Духа Святого

Святий Дух даний нам з однієї причини: щоб поєднати нас з Богом і через цю єдність під'єднати до ресурсу і джерела сили. Але коли є таємний гріх, Дух Святий не може працювати в нас, тому що Він не може жити в несвятому місці.

У результаті люди, маючи таємний гріх, запитують: Боже, чому Ти до мене не говориш? Чому я не відчуваю Твою присутність? Чому не маю можливості впливати на інших людей?

Причина проста: Дух Святий не рухається, там де є гріх.

Як перемогти таємний гріх

Біблія каже: «Хто ховає провини свої, тому не веде́ться, а хто признається та кидає їх, той буде помилуваний» (Пр. 28:13).

Тому перший крок для перемоги над таємним гріхом – увійти до таємної молитовної кімнати. Це кімната, де ви шукаєте лиця Божого.

Часто хлопці приходять до мене як до молодіжного лідера на сповідь. І визнають, що аби чинити таємний гріх, вони йдуть до таємної кімнати, де їх ніхто не бачить. Що з цим робити?

Відповідь дуже проста: заміни свою таємну кімнату гріха на таємну молитовну кімнату. Молися, проси Бога дати тобі сили, навчити тебе стратегічно молитися.

Є дещо надзвичайно потужне, коли ми проводимо час в пошуках лиця Божого і Його присутності. Бог наповнює нас, дає мудрість, мир і силу, щоб подолати таємний гріх.

Тому відновіть або створіть свою потаємну молитовну кімнату. Це потужний інструмент для перемоги над секретним гріхом.

Наступне: визнайте свій гріх. Визнайте, що ця проблема існує. Багато людей хочуть виправдати свій таємний гріх замість того, щоб визнати його. Мовляв, це трапилося тому і тому...

Не треба виправдовуватися – треба визнати гріх, зробити його відкритим. Коли Давид мовчав, «спорохнявіли кості його в цілоденному зойку». Тоді він прийняв рішення: «Я відкрив Тобі гріх свій і не сховавав був провини своєї. Я сказав був: «Признаюся в проступках своїх перед Господом!» – і провину мого гріха ти прости» (Пс. 32:5).

Тому визнайте свій гріх – перед пастором, лідером, а найголовніше – перед Богом. І Він допоможе, простить, проведе вас.

Третій крок – зречіться від гріха. Одна річ – сказати: я знаю, що в мене є гріх, але інша – відректись від цього гріха. Коли ви визнаєте гріх, але не відкидаєте його, нічого не станеться. Якщо в мене якась проблема з машиною, і я скрізь і всім кажу про це, проблема не вирішиться. Недостатньо просто говорити про свою проблему, потрібно відректись від її причини, сказати: у мене проблема, і я готовий зробити все, чого б це мені не коштувало, щоб вирішити її.

І четвертий крок – утікайте від спокуси. Біблія говорить, щоб ми протистояли ворогу, були зодягнені в повну Божу зброю, щоб воювати з дияволом.

Але ніде не написано, щоб ми воювали зі спокусою. Від спокуси треба втікати.

Згадаймо про Йосипа. Коли дружина Потіфара хотіла схилити його до гріха, він з нею не воював – він просто втік.

Проблема в тому, що ми намагаємося боротися зі спокусою замість того, щоб утікати від неї. Якщо проблема з алкоголем – не треба йти з друзями до бару, сподіваючись, що сили вистачить, аби протистояти. Якщо виникла залежність від порнографії, не треба залишатися на самоті, надіючись, що ви справитеся з бажанням.

Утікайте! Не думайте: я сильний, я зможу це пройти.

Таємний гріх – це великий виклик для християнства. Це може повністю знищити нашу ціль. Доти, поки це продовжує жити в нас, життя буде безцілним.

Кілька років тому я брав участь у великій евангелізаційній поїздці до Мексики. Ми довго готувалися, реклами були розвішані по всьому місті. Я готував велику проповідь про підвалини християнства.

І ось настав той день. Зібралось багато людей.

Та коли я став за кафедру, сталася цікава річ. Дух Святий почав говорити до мене. Він сказав: відклади цю проповідь і говори на тему «Досягай».

А цю проповідь я готував раніше. Вона будувалася на історії про жінку, яка 12 років страждала через кровотечу. Я запротестував, мовляв, буду говорити на нову тему – я так довго готувався, ця проповідь вже повністю готова. Та коли я вдруге і втретє почув той голос, то подумки розсміявся: Віталію, ти пояснюєш Богові, як все має бути? Якщо ти не будеш проповідувати, Бог знайде когось іншого... І я сказав: гаразд, я буду проповідувати.

Після проповіді був заклик до покаєння, на який вийшло багато людей. Ми почали молитися за них. А після служіння запитали, чи хтось може розповісти, що Бог зробив у його житті. Одна жінка вийшла наперед, і вона так плакала, що не могла говорити. Дещо заспокоївшись, жінка розповіла, що 20 років страждала через внутрішню кровотечу. Вона не могла ні їсти, ні спати, ходила по лікарнях, як та біблійна жінка, і витратила на лікування всі свої кошти. Вона так страждала, що вже почала думати про самогубство. 20 років вона ходила до церкви, але там ніхто не знав про її проблему, бо вона сильно соромилася цього.

І коли вона прийшла того дня до церкви, то сама собі сказала: «Якщо все буде так, як завжди, я піду звідси. Але якщо Бог Сам скаже мені дотягнутися до Нього, я вийду наперед».

Коли під час молитви хтось поклав на ту жінку руку, вона відчула, як наче електричний струм пройшов крізь її тіло. І вона стала цілком здоровою.

Я був в захваті від Бога. У той момент зрозумів: завжди треба слухатися Його голосу! Якби я не проповідував про те, що сказав Бог, усе могло закінчитися для тієї жінки трагічно.

Не дозвольте гріху зруйнувати ваше життя

Існує одна проста істина: можна все життя прожити у соромі і болю, якщо вдавати, що в тебе все добре. Дуже багато християн ніколи не показують, що відбувається всередині їхньої душі. Вони продовжують ховати це, тому що соромляться, і в результаті нічого в їхньому житті не змінюється.

Не дозвольте, щоб таємний гріх утримував вас від зцілення, яке Бог має для вас. Не дозвольте, щоб цей гріх прив'язав вас до депресії.

Бог Вірний і Святий. І Він сказав, що коли ми визнаємо свої гріхи, Він простить нам. Не ховаймося від Бога. Біжімо до Нього, поки гріх нас не зруйнував повністю. У Бога є ціль для кожного з нас.

ДОБРА СПРАВА

ОСТРІВ ВІДЧАЮ

«Ісус же сказав: «Залишіть її! Чого прикрість її робите? Вона добрий учинок зробила Мені. Бо вбогих ви маєте завжди з собою, і коли схочете, можете їм робити добро, Мене ж не постійно ви маєте» (Мр. 14:6-7).

Че треба одному? Чи всім? Вічне питання. Чи правильно вчинила жінка, помастивши Ісуса пахощами, вартість яких дорівнювала середньому річному заробітку хорошого працівника?

Відповідь не очевидна. Іван Золотоуст, наприклад, бачить у словах Ісуса не так схвалення, як поблажливості. Він вважає, що, запитавши заздальгидь, що робити з пахощами, жінка почула б повеління все продати й гроші роздати бідним. Та оскільки посудина була вже розбита, не було сенсу засуджувати жінку. Золотоуст робить такий висновок: «Якщо побачиш, що хтось приносить у дар священну посудину або прикрасу для стін церкви, не осуджуй його старанність. Але якщо він спершу запитає тебе, накажи йому замість цього пожертвувати бідним».

Слова Ісуса повинні були нагадати учням заповідь: «Бо не переведеться убогий з-посеред Краю, тому я наказую тобі, говорячи: конче відкривай руку свою для брата свого, і вбогого свого, і для неможливого свого в Краї своїм» (5 М. 15:11). Заповідь – виявляти щедрість до бідних – також нагадує, що щедрість ця, на жаль, ніколи не вирішить проблеми, оскільки «вбогі завжди посеред Краю».

Це повертає нас до фундаментальної проблеми: використовувати обмежені ресурси – гроші, час, фізичні та емоційні сили – для задоволення необмежених потреб. Є безліч людей, які потребують нас і наших ресурсів і які в певному сенсі «будуть завжди».

Та й у кожного з нас є близькі люди. Бути поруч із ними й мати можливість щось зробити для них – ця можливість, на жаль, буде в нас не завжди. Якщо розібратися, потреби однієї людини так само неможливо задовольнити, як і потреби всього людства. Який чоловік, наприклад, може сказати, що до кінця виконав заповідь: «Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе» (Еф. 5:25).

Це потрібно всім. Це потрібно одному. Мудрий правильно розставляє пріоритети. Головне – не стати схожим на одного кандидата в мери, який вийшов на вибори з гаслом: «Мені – все, вам – нічого». До речі, він

виграв вибори. Напевно, тому, що був чесний.

Вони мовчали

«І, щоб обвинуватити Його, наглядали за Ним, чи Він у суботу того не вздоровить. І говорить Він до чоловіка з сухою рукою: «Стань посередині!». А до них промовляє: «У суботу годиться робити добре чи робити лихе, життя зберегти чи погубити?». Вони ж мовчали» (Мр. 3:2-4).

Аж свербить думка: як люди, що знали Біблію, намагалися дотримуватися заповідей і змусити інших виконувати їх, не розуміючи Ісуса? Вони намагалися викрити Його в тому, що Він порушує закон, а Він намагався і словом, і ділом сказати їм: «Не про те говоримо... Інше важливо...»

Кілька років тому естонська газета «Еєсті Пяувалехт» опублікувала статтю «З безпритульного – в керівники фірми. Історія Олексія і тих, хто йому допоміг». Розповідається в ній про те, як віруючі з естонської лютеранської церкви «Пеетелі» (Бет-Ел) організували соціальний центр, де допомагали безпритульним дітям; годували їх, одягали, мили, возили в літні табори, деяким надавали житло й можливість навчатися. Один із цих хлопців – російський хлопчик Олексій – потрапив у центр 12 років тому. До того часу батьки його були в глибокій алкогольної залежності, а сам він перестав ходити до школи з двох причин: по-перше, весь час хотів їсти; по-друге, не було можливості митися, від нього погано пахло, і однокласники над ним знущалися.

У «Пеетелі» вирішили обидві ці проблеми: Олексій повернувся до школи, потім продовжив навчання. А через 12 років поїхав до Норвегії керувати тамтешнім представництвом успішної естонської фірми. Сам він теж тепер бере участь у роботі з вуличними дітьми, його приклад допомагає їм побачити, що й у них є шанс.

Стаття знакова в кількох аспектах: по-перше, у пресі взагалі мало пишуть про те, що добре. По-друге, позитивна новина пов'язана з церквою. По-третє, це історія про те, як естонська церква рятує російських дітей. По-четверте, з 243 коментарів в Інтернеті на цю статтю переважна більшість – позитивні: подяка, захоплення, добрі побажання Олексію та церкві «Пеетелі». Дивно, що цинічні інтернет-коментатори, які зазвичай можуть сказати ущипливо з будь-якого приводу, тут мовчали, як і ті, в кого Ісус запитував: «У суботу годиться робити добре чи робити лихе?..» (Мр. 3:4). А ще згадався цей вірш: «Бо така Божя воля, щоб добродієць гамували неучтвом нерозумних людей...» (1 Петр. 2:15).

Члени церкви «Пеетелі» виконали його на сто відсотків. І мені абсолютно немає діла до їх доктрин щодо церковних таїнств...

Ісус ту саму єврейську Біблію (Тору) читав, що і його обвинувачі, і ті ж заповіді виконував, але якось зовсім по-іншому. Людині, що потребує допомоги, Він наказав стати в центрі. І тоді все інше теж стало на свої місця. І обвинувачі мовчали.

Ігор Райхельгауз.

«Але тепер, коли я захворів, моя совість, яка так довго спала, почала пробуджуватись, і мені стало соромно за своє минуле життя... І я заблагав у молитві: «Господи, будь мені помічником, бо я перебуваю у великій біді!». Це була моя перша молитва (якщо можна назвати її молитвою), яку я промовив за довгі роки. Совість мучила мене і, здавалося, говорила: «Нещасний! Озирнись на своє втрачене життя!». Я взяв Біблію і почав читати... Перші слова, на які я натрапив, були: «... і до Мене поклич в день неволі, – Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене!» (Пс. 50:15). Перед тим, як заснути, я зробив те, чого не робив ні разу доти: я схилювся на коліна і помолвився Богу, щоб Він виконав цю обіцянку – що коли я покличу Його в день неволі, Він порятую мене».

Ці слова належать знаменитому літературному герою Робінзону Крузо, релігійні переживання якого є відображенням духовної біографії Данієля Дефо – всевітньо відомого письменника, автора популярного роману «Робінзон Крузо».

Данієль Дефо уособлює людей, які багато знають про Бога, але не послішують визнають свої гріхи і служити Йому, навіть свідомо віддаляються від Нього в гонитві за багатством і славою – цими дорожчостями світу. Доля таких людей – це ланцюг стрімких злетів і не менш стрімких і болюючих падінь, який обривається якщо не покаванням і наверненням до Спасителя Ісуса Христа, то загибеллю.

Данієль Дефо народився в Лондоні в сім'ї торговця свічками і переконаного пуританина Джеймса Фо в 1660 році. Це були тяжкі часи в історії Англії, коли відновилася монархія і почалися гоніння на всіх, хто не погоджувався з офіційною Церквою. Їм забороняли проведення богослужінь, коли ж хто порушував цю заборону, то міг потрапити в тюрму або в заслання на сім років.

Маленький Данієль пам'ятає таємні недільні зібрання, на які його брали батьки, і проповіді незламного пастора доктора Аннерслі. У кабінеті цього пастора він здобув домашню освіту з добрими знаннями англійської мови і математики. Це дало йому змогу навчатися в нонконформістській академії в Лондоні, яка давала передові на той час знання.

Міцної будови, темноокий Данієль Фо був лідером серед молоді академії і навіть одного з районів міста. Однак він бачив велику різницю між своїми легковажними друзями та членами тієї церкви, яку відвідував разом з батьками, – вони вірили в Бога. І він сам вірив. Але, маючи переконання в силі особистої віри, не схилювався до ніг Христових.

Незважаючи на надії батьків, що їхній син стане служителем церкви, Данієль залишає академію і стає учнем торговця. Згодом йому дають роботу представника форми, потім – комівояжера компанії, яка постачала імпортні товари для британських фірм.

Молодий Фо полюбив торгівлю і повністю віддався улюбленій справі. У 23 роки він одружився з багатою побожною християнкою Мері і за її гроші відкрив власну фірму «Данієль Фо, купець», в якій займався гуртовою торгівлею імпортованими товарами. Це було те щастя, про яке він мріяв.

Незабаром він став відомою фігурою в аристократичних колах. Пишний стиль життя потребував витрат – і цим «мистецтвом» Данієль оволодів досконало. Він став мало уваги приділяти дружині і дітям, проводив свій час в благородному товаристві.

Через два роки сімейного життя Фо записався в армію Монмаута – протестанта, претендента на престол після смерті короля Карла II. Але корону прийняв Яків II – ревний католик. Після короткого бою Монмаут потрапив у полон, його прибічники були суворо покарані. Фо вдалося втекти. Він заїхав, та незабаром, посмілившись, знову примкнув до політиків – противників короля Якова II. Навіть заснував нонконформістську домашню церкву,

в якій був пастором два роки.

Але це була невдала спроба заслужити Божу прихильність, бо тих поверхневих християнських знань, які він здобув у юності, було замало. Фо почав вивчати історію – це було потрібно для написання політичних памфлетів. Згодом він зі своїми амбіціями і талантами здобув громадське визнання. Його промови і статті знаходили відгук у серцях незадоволених королем Яковом II. А сам Данієль Фо став головним прибічником, захисником і пропагандистом британської реформаційної конституційної партії, якій і присвячував свої памфлети.

І ось у 1688 році сталося те, чого бажали протестанти і прихильники цієї партії – Вільгельм Оранський висадився в Торбї, щоб зайняти престол дискредитованого короля Якова II. Данієль Фо був на вершині успіху: він отримував величезні прибутки зі своєї торгівлі, його визнавали найкращим публіцистом і поетом.

Але раптом після цього на нього звалилася катастрофа; через війну з Францією два кораблі, завантажені його товарами, не прибули в порт призначення, – і він збанкрутів. Щоб уникнути покарання (банкрутство в ті часи каралося дуже суворо), Данієль переховується. На щастя, його дружина зуміла зібрати необхідну суму, щоб він зміг продовжити бізнес, але з умовою, що спершу він повертатиме борги.

Хоч банкрутство і зашкодило його репутації, він не заспокоївся у своїх амбіціях, написавши книгу про те, як вирішити деякі світові проблеми, зокрема про заходи з надання допомоги торговцям і про можливість освіти для жінок. Королева Марія випадково прочитала цю книгу і гаряче підтримала її. Данієль отримав авдієнцію в королівському палаці, а потім став його постійним відвідувачем. Саме в цей час він змінив своє прізвище на Дефо, щоб воно звучало аристократичніше. І ось Дефо стає другом короля Вільгельма і його неофіційним радником. У Тілбері він збудував завод з виробництва цегли та черепиці. Це дало йому змогу повністю розплатитися з боргами. Вільний від боргів і знов багатий, Дефо віддався задоволенням світського життя. Його шестеро дітей, двоє хлопчиків і четверо дівчаток, росли, фактично, без батька, який проводив дні і ночі у світському колі, у ресторанах Вест-Енда, з коханкою, яка навіть народила йому сина.

Так пролітали роки безбожництва. За ці роки виросли його діти і почали зневажати батька, за ці роки він написав багато памфлетів і поем. Знаменитість, багатство, зверхні манери сприяли тому, що Дефо нажив собі багато ворогів у світських колах. Після смерті короля Вільгельма Дефо став беззахисний. Вороги шукали нагоди розправитися з ним, тим більше, що престол зайняла королева Анна, дочка короля Якова II, прихильниця католиків. І ця нагода з'явилася, коли Дефо написав іронічний памфлет «Найкоротший спосіб розправитися з інакодумцями» на захист нонконформістів. Його було звинувачено у висміюванні духовенства й порушенні громадського спокою і арештовано.

На суді Дефо визнав себе винним, і йому присудили триразове покарання біля ганебного стовпа і пожиттєве ув'язнення в Ньюгейтській тюрмі. Через п'ять місяців він був звільнений зусиллями Роберта Гарлі, честолюбного спікера палати громад, який став фаворитом королеви Анни, а потім графом Оксфордським. На подяку за це Дефо повинен був стати редактором нової газети, метою якої була підтримка Гарлі та його партії. У руках Дефо газета швидко стала найпопулярнішим виданням з великим тиражем. Дефо пізніше назвала батьком сучасної журналістики.

Люди, які заздрили успіхам Дефо, почали поширювати недобрі чутки про його минулі фінансові невдачі. Навантаження на роботу і невпорядкований спосіб життя помітно підірвали його здоров'я. Дефо почало мучити почуття глибокого відчаю. Він усіма силами добивався багатства й слави, а отримав тяжку роботу, заздрість, ненависть, страждання і хвороби. Саме в цей час Дефо знову притягнули до судової відповідальності за публікацію бунтівних матеріалів і посадили в тюрму. Роберт Гарлі визволив його, але через рік Дефо були висунуті нові звинувачення. Суду не було, але газету закрили.

54-річний Дефо усвідомлював свій повний крах. Він кається в тому, що знехтував своєю сім'єю заради егоїстичних бажань і гонитви за успіхом, вперто ігнорував християнську мораль, в якій його виховували з дитинства. В його житті і світогляді почалися різкі зміни. З провідного політичного журналіста він зробився письменником-християнином.

Найбільш яскраво Дефо описав своє навернення до Христа в знаменитому романі «Робінзон Крузо». Релігійні переживання Крузо – це переживання самого Дефо. У наверненні Крузо Дефо зобразив не тільки особистий досвід, але й досвід мільйонів людей, які переживали істинне навернення до Христа.

Дефо швидко досяг успіхів у своєму ходженні перед Богом, тому що з дитинства був навчений істини. Він почав писати, яким має бути сімейне життя. З глибоким жалем згадував, що його власні діти виросли без батька, який мав їх любити і турбуватися про їхній духовний стан. Ці записи потім потім увійшли у книгу під назвою «Сімейний наставник», яка стала бестселером. Король Георг I регулярно читав цю книгу своїм дітям.

Крім «Робінзон Крузо», Дефо написав ще ряд романів, в яких йдеться про навернення до Бога. Серед них – «Життя, пригоди і прістатство славного капітана Сінглтона», «Мола Фландерс», «Історія полковника Джека», «Щаслива пані». Ці романи, написані на початку XVIII століття, не втратили своєї актуальності навіть тепер. Не дивно, що Дефо вважають не тільки батьком сучасної журналістики, але й батьком сучасного роману.

Протягом 15 років після свого навернення Дефо намагався брати найактивнішу участь в християнській роботі, усвідомлюючи вину за втрачене минуле і вірацію, що Бог виконує Свою обіцянку: «... і надолужу Я вам за ці роки, що пожерла була сарана, коник, і черва, та гусінь, Мое військо велике, що я посилав проти вас» (Йоїл. 2:25). І Господь справді благословив його останні роки так, що в наступних поколіннях ім'я Данієля Дефо асоціюється з книгами, які несуть в собі свідчення про силу Спасителя. Колись марнославний кар'єрист, він тепер став смиренною, щирою і доброю людиною, яка турбується про безсмертні душі усіх людей.

26 квітня 1731 року Данієль Дефо покинув свій земний «острів відчаю» і пристав до берега вічності, щоб завжди бути зі своїм Спасителем.

За книгою Пітера Мастерса «Люди високої цілі»..

ПРОЯВ ГОРДОСТІ ЧИ ВІРИ?

«ОЦЕ НАПИСАВ Я ДО ВАС, ЩО ВІРУЄТЕ В ІМ'Я БОЖОГО СИНА, ЩОБ ВИ ЗНАЛИ, ЩО ВИ, ВІРУЮЧИ В ІМ'Я БОЖОГО СИНА, МАЄТЕ ВІЧНЕ ЖИТТЯ» (1 ІВ. 5:13)

Деякі люди вірять у Господа Ісуса як свого Спасителя, та все ж не мають впевненості в тому, що їхні гріхи прощені назавжди. Їхня радість спасіння непостійна. Їхні сумніви ще більше підігрують ті, хто твердить, ніби на землі не можна мати впевненість у спасінні. Дехто йде ще далі, заявляючи, ніби бути впевненим у вічному спасінні – це прояв гордості.

Однак Писання говорить зовсім інше. Насправді це прояв віри. Усі без винятку апостоли раділи тому, що Бог навіки прийняв їх. Вони були переконані, що кожен, хто покладає свою віру на Сина Божого, вже має вічне життя.

Пишучи до солунян, апостол Павло згадує про їхнє «обрання» Богом. Як він міг знати це? Тому що бачив: вони вірили у Слово Боже, яке і сьогодні є свідченням для кожного віруючого.

Прийми його – і ти будеш абсолютно впевненим. Відкинь його – і ти не матимеш надії та спокою.

Боже Слово говорить про основу нашого спасіння: це «жертвоприношення тіла Ісуса Христа один раз» (Євр. 10:10). Ця жертва ніколи не втратить своєї цінності перед Богом.

ОРІТЬ І СІЙТЕ

«Сійте собі на справедливість, за милістю жніть, оріть собі переліг, бо час навестись до Господа, ще поки Він прийде і правду лине нам дощем» (Ос. 10:12).

Безліч людей живуть минулим. Вони готові цілувати каміня, по якому колись ходив Ісус. Обожнювати речі, яких Він торкався... Так християнство перетворюється на релігію паломництва. Та Бог не говорив нам бути паломниками, жити згадками минулого.

Він наказав поклонятися в душі та істині. Писання говорить, що ми можемо змінюватися від слави в славу, від сили в силу, як від Господнього Духа.

У книзі пророка Осії розкрито, як цього досягти.

Напевно, Бог більше чекає пробудження, щоб вилити Свою силу, ніж самі люди. Він бажає вилити Своє благословення, та, бачачи серце людини, не може цього зробити. Тому через пророка Господь говорить: «... оріть собі переліг». Оріть те, що не було податливим для Духа Святого, що було закрито від Слова Божого. Оріть те, що ніколи не належало Йому. «Якщо хто хоче йти за Мною, хай зречеться самого себе, візьме хрест свій і йде за Мною. Бо хто хоче життя своє спасти, той погубить його, а хто погубить життя ради Мене, той збереже його» (Мт. 16:24-25).

Переліг – це не пустеля, адже в пустелі не орють. Це не стосується невірних людей. Це не кам'янистий ґрунт, тому що його теж не орють. Переліг – це запущена земля, колись вона родила, а тепер там ніхто не сіє. Немає плоду.

Людина змагає в очікуванні. Вона пробує наблизитися до Бога різними способами... Але марно. Біблія про це говорить так: «Багато ви сієте, та жнете мало» (Ог. 1:6). Чому? Тому що значна частина нашого духовного поля не розорена. Божі благословення не зможуть затриматися на такому ґрунті.

Треба спершу переглянути своє життя

і, можливо, почати його розорювати. Це наш переліг, місце, куди ми ще не пускали Бога, не дозволяли працювати Духу Святому. І тому в наше життя не може прийти оновлення.

Можливо, якісь сфери свого життя ми цілком присвятили собі. Можливо, наші недобрі звички чи гріхи зв'язують нас. Ми чекаємо від Бога нового, не бажаючи змінитися. Але нове приходить лише тоді, коли ми готові змінюватися.

Орати – це повеління Боже, Господня заповідь. Це не Боже завдання, а наше. Інколи християни говорять: «Я все віддав у руки Божі. Господь Сам все зробить у моєму житті». Але те, що Бог звелів робити нам, Він замість нас робити не буде.

Коли ми починаємо орати, розриваються наші старі зв'язки, руйнується гордість. Це боляче, але необхідно. Не здавайтеся.

Ісус Христос сказав: «Ніхто з тих, хто кладе свою руку на плуг та назад озиратися, не надається до Божого Царства!» (Лк. 9:62).

Духовне життя має періоди: ми оремо, сіємо, а відтак жнемо. І так постійно. Якщо ми хочемо отримати щось нове, нові жнива, знову потрібно орати і знову потрібно сіяти. Тоді будуть плоди.

Добре насіння

Ще одна важлива річ для того, щоб ми могли зростати в Божій силі: якщо ми хочемо щось жати, нам потрібно правильно сіяти. Слово Боже – найкраще насіння. Дуже важливо, щоб ми прийняли в серце насіння Слова Божого. Це слово віри, котре виходить від Господа і падає на розпушений ґрунт серця. Ми повністю залежимо від Слова Божого і маємо жити ним.

Це нетлінне насіння. Воно ніколи не буває поганим. Буває поганий ґрунт, на котрому насіння проростає, а потім гине.

Хто зможе засіяти поле нашого серця? Чия це відповідальність? Ми всі несемо відповідальність за те, що потрапляє в наше серце, бо ж воно обов'язково виросте. Основна відповідальність покладена на нас. «Уважай на самого себе та на науку» (1 Тим. 4:16). Тому наше основне завдання – засіяти поле серця добрими насіннями.

Проте це ще не жнива. Ви зробили лише частину праці. Далі від Бога прийде дощ, сила та життя, щоб насіння проросло. Бог каже, що Його Слово не даремно сходить на землю. Воно завжди робить роботу, для якої послане. Відтак чекайте живи.

Через пророка Осію Бог говорить до нас: «Ходіть, і вернемось до Господа, бо Він пошматував – і нас вилікує, ударив – і нас перев'яже!.. І пізнаймо, намагаємось пізнати Господа! Міцно поставлений прихід Його, мов зірниця, і Він прийде до нас, немов дощ весняний, що напоює землю» (Ос. 6:1-3).

Тому відкріймо свої серця для праці Духа Святого – і Він відкриє нам Свої джерела.

В. Р.

СЕМІНАРІЯ ПРАКТИЧНОГО БОГОСЛОВ'Я

ПРОВОДИТЬ НАБІР СТУДЕНТІВ НА НАВЧАННЯ ЗА

НАСТУПНИМИ ПРОГРАМАМИ:

«Бакалавр богослов'я та церковного служіння» – очна та заочна форми (3 або 4 роки відповідно).

«Час для Ісуса» – 6 місяців, очна форма.

«Керівник музичного служіння» – 2 роки, заочна форма.

«Школа сімейного консультування» – 1 рік, заочно, 4 однотижневі сесії.

«Школа церковного адміністрування» – 1 рік, заочно, 4 однотижневі сесії.

Підліткова біблійна школа КРОК – 1

тиждень, під час зимових та літніх канікул.

Навчання в СПБ відповідає всім загальноприйнятим міжнародним стандартам богословської освіти. Семінарія – повний член Євро-Азіатської Акредитаційної Асоціації.

Документи на стаціонар приймаємо до 20 серпня; навчання розпочинається 16 вересня.

Адреса семінарії: вул. Сосновського, 65-в, м. Коростень, Житомирська обл., Україна, 11509.

Тел. (096)1046402; (096)7354065; (050)0577184

e-mail: korostenbc@i.ua

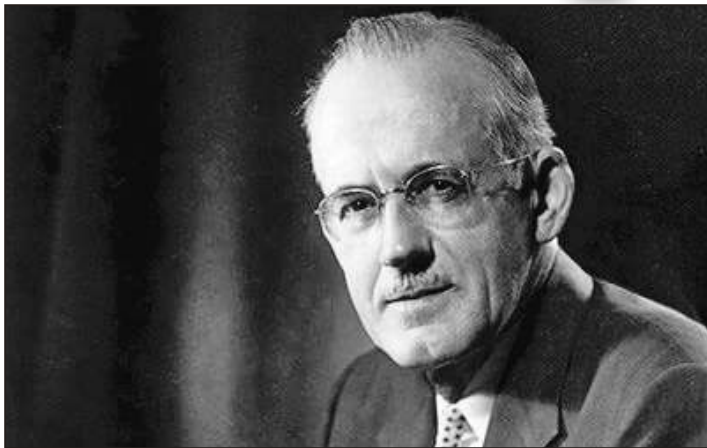
Веб-сторінка: www.korosten-bc.org.ua

Ейден Вільсон Тозер
(1897-1963)

ПРИПАДАЮЧИ ДО БОГА

ХТО, ЯК НЕ МИ?

«Пригорнулась до Тебе душа моя, правиця Твоя підпирає мене» (Пс. 63:9).
У християнському богослов'ї є доктрина про випереджувальну благодать. Це означає, що Бог першим знайшов людину – ще до того, як людина спробувала шукати Його.

Перш ніж гріхозна людина зможе скласти правильне уявлення про Бога, має бути проведена величезна просвітницька робота. Лише світло істини може стати причиною пошуків, молитов і спрямувань до Бога.

Ми шукаємо Бога тому і лише тому, що Він попередньо поклав у нашу душу це бажання. «Ніхто бо не може до Мене прийти, – говорить Господь, – як Отець, що послав Мене, не притягне його» (Ів. 6:44). Тому ми не можемо важити своєю заслугою наше навернення до Нього. Спонування шукати Бога походить від Нього, і лише поступившись цій силі, наша душа

приліплюється до Господа. Коли ми починаємо шукати Бога, ми вже в Його руці: «Правиця Твоя підпирає мене».

Для того щоб таємний заклик Божий привів до пізнання божественного, з нашого боку має виникати позитивна дія. Псалом говорить про це мовою почуттів: «Як лине той олень до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя, душа моя спрагне на Бога, Бога Живого! Коли я прийду й з'явлюсь перед Божим лицем?» (Пс. 42:2-3). Цей вигук про потаємне зрозуміє спрагле Бога серце.

Віра, якщо вона справжня, власне, є реакцією, відповідним почуттям, відгуком істини створеної на Істоту Творця, тобто Бога. «Життя ж вічне – це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Ів. 17:3).

Бог – Особистість, і в потаємній глибині Свого могутнього ества Він мислить, виявляє волю, отримує задоволення, любить, бажає і, нарешті, страждає, подібно до будь-якої іншої особистості. Він спілкується з нами за допомогою нашого розуму,

волі та почуттів.

З того моменту, як Дух спонукує нас до духовного відродження, ми всім еством починаємо відчувати свою спорідненість із Богом і свою подібність до Нього, і серце готове вискочити з грудей від радості пізнання. Саме це й є народженням згори, без якого не можна побачити Царства Божого. Однак це тільки початок, відтепер починається славний пошук, блаженне пізнання душею невимірних багатств Бога.

Складається парадоксальна ситуація: знайшовши Бога, ми продовжуємо Його шукати. Однак такий уже парадокс любові. І я абсолютно свідомо хочу закликати до великої туги за Богом. Відсутність такої туги привела нас до безрадісного становища. Не можна не помічати в мертвих плодах сучасного релігійного життя наслідки втрати цього святого бажання. Народу Божому належить гаряче прагнути Бога. Христос хоче, щоб Його ждали. Шкода, що багато хто з нас змушує Його чекати довго, часто дуже довго й навіть марно.

Нині, як і завжди, Бог відкривається «немовлятам», криючись від премудрих і розумних. До Бога треба йти в простоті серця, не намагаючись справляти враження. «Він нас спас не з діл праведності, що ми їх учинили були, а з Своєї милості через купіль відродження й оновлення Духом Святим, Якого Він щедро вилив на нас через Христа Ісуса, Спасителя нашого, щоб ми виправдалися Його благодаттю і стали спадкоємцями за надією на вічне життя».

Якщо Бог для людини – її скарб, то в такої людини є все. І скільки б не втратила така людина, вона не втрачає нічого, бо всі скарби її в Бозі, і вона володіє ними досконало, законно й навіки-віків.

«Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я – Господь, Бог твій, Бог ревнивий, що карає провини батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях тих, що ненавидять Мене, і що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене і хто держиться Моїх заповідей» (2 М. 20:4-6).

Язичники, не маючи знання та одкровення про живого Бога, поклонялися зображенню того, що на небі і на землі: зіркам, сонцю, місяцю, деревам, диким звірам...

Ця заповідь дуже суворо забороняла ізраїльському народові поклонятися таким зображенням і тим більше служити їм, як це робили інші народи. У ній міститься дуже суворе попередження про покарання для тих, хто порушує її. Бог у Своїх ревностях може карати навіть дітей до четвертого роду.

Служіння ідолам розглядається як ненависть до Нього. Тих же, хто свою любов до Бога виявляє у виконанні Його заповідей, Господь благословляє до тисячного роду.

У сучасному світі мало місць, де люди поклонялися б ідолам у прямому розумінні цих слів. Просто сьогодні в людей інші кумири та ідоли для поклоніння.

Сучасний світ ненавидить Бога. Люди все частіше звинувачують Його у своїх же відступах від Нього. Вони кидають виклики «Чому так багато зла у цьому світі?», «Чому Бог допустив те або інше в моєму житті?»... Багато хто відкрито виказує захоплення по-тойбічними силами – силами зла і гріха. Про це свідчить надмір книг на цю тематику, кіно- й телепродукції, публікацій у ЗМІ та в Інтернеті. Світ кидає виклик Богові у своєму відкиданні Його Слова. І це одна з ознак останнього часу.

Найчастіше кумирами та ідолами сучасних людей є «цінності» цього світу – слава, гроші, кар'єра. Кумир – це те, про що ви найбільше думаєте, що вас найбільше хвилює, чому ви присвячуєте найбільше свого часу, про що найчастіше ви говорите. У псалмі говориться про праведника, який перебуває в

законі Господа день і ніч.

Про що ми роздумуємо день і ніч? Те, про що ми думаємо, і є нашим Богом. Те, у що ми кладемо кошти, і є наша справжня цінність.

Але найбільший ідол останнього часу – це егоїзм. Людське «я». Те, чому вклоняються мільярди людей на землі. «Я так хочу», «Мені так подобається». «Я бажаю того або іншого». Цей ідол оспівується всюди. Уся реклама спрямована на поклоніння йому. Цьому ідолові люди поклоняються з задоволенням.

А Писання вчить, щоб ми служили ближнім задля добра – служачи ближнім, ми тим самим служимо Христу (Мт. 25:35-40).

Не вклоняйся і не служи

Бог говорить про ідолів: «Не вклоняйся їм». Поклоніння – це почуття захоплення, захвату, обожнювання. Якщо воно спрямоване не до Бога, а до чогось або когось, цей об'єкт стає нашим ідолом. Тому що тільки Бог гідний поклоніння та захоплення. Наша вічність пов'язана з Ним! Якщо Бог для нас не все, то хто ми?

По-друге, Бог говорить: «Не служи їм». Наше служіння – це не лише наше перебування на богослужінні недільного дня, а все те, чим ми зайняті у повсякденному житті. На що йде увесь наш час? Будемо чесні перед собою: якщо це не Бог – тоді кумири та ідоли.

Бог бажає, щоб ми понад усе в житті любили Його. Щоб визначити, наскільки ви любите Господа, зауважте, наскільки важливе для вас спілкування з Ним у молитві.

Коли ми любимо Бога, заповіді Його для нас не важкі (1 Ів. 5:3). Дотримання Його заповідей – доказ нашої любові до нього.

І хто, як не ми, покликані світити у цьому світі, виконуючи Його заповіді!

БОЖИЙ БУДІВЕЛЬНИЙ МАТЕРІАЛ

«І сказав Бог... І сталося» (Бут. 1). Так починається оповідь Біблії. Наші слова теж мають силу. Вони ставлять перед фактом, будують або ламають. «Не свідкуй неправди на свого ближнього!», – застерігає дев'ята заповідь (Вих. 20:16).

Багато інших місць Писання підкреслюють цю вимогу: «Смерть та життя – у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає» (Пр. 18:21). «Не те, що входить до уст, людину сквернить, але те, що виходить із уст, те людину сквернить» (Мт. 15:11). «Бо хто хоче любити життя та бачити добрі дні, нехай здержить свого язика від лихого та уста свої від говорення підступу» (1 Петр. 3:10).

Апостол Яків у своєму посланні наводить незаперечний факт: те, що виходить із наших вуст, відзеркалює нашу душу: «Так само й язик, – малий член, але хвалиться вельми! Ось маленький огонь, а запалює величезного ліса! І язик – то огонь... язик сквернить усе тіло» (Як. 3:5-6).

«Поклади, Господи, сторожу на уста мої, стережи двері губ моїх!» (Пс. 141:5).

Наші слова показують, хто ми є насправді

Звичайно, якийсь час я можу прикидатися, щоб

справити враження. Та коли-небудь слова відкривають моє справжнє обличчя. «Чим серце наповнене, те говорять уста» (Лк. 6:45) – хочуть вони того чи ні.

Язик нам даний для того, щоб за дорученням Божим повідомляти людям Добру Новину та закликатися до життя з Христом. Щира людина належить Господу, і її язик теж перебуває під Його владою.

Таку людину можна упізнати за наведеними нижче ознаками.

Вона не прагне возвеличити себе

На першому місці в неї Бог та інші люди, а не вона сама. Вона активно шукає можливості благословити своїми словами, втішити, підтримати. Вона хвалить інших, а не себе, протистоїть бажанню переводити будь-яку розмову на себе і свої власні інтереси.

«Нехай інший тебе вихваляє, а не уста твої, чужий, а не губи твої» (Пр. 27:2). «Любов не величається, не надимається» (1 Кор. 13:4).

Людина істини

Чесна людина неприємні епізоди свого життя не замовчує. Навпаки, вона зрозуміла, що людське серце, і її також, демонструє дивовижні «сліпі плями», коли йдеться про власні помилки.

«Язик лагідний – то дерево життя, а лукавство його – заламання на дусі» (Пр. 15:4).

Часом нам здається, що ми завовуємо довіру ближніх, якщо будемо прагнути завжди справляти добре враження, виставляти себе у сприятливому світлі. Але, поводячись так, ми досягаємо саме зворотного. Мудрий Соломон у відомій суперечці двох жінок визнав правоту саме тої жінки, яка була згодна відмовитися від свого права, а не тої, яка вимагала свого (1 Цар. 3:16-28).

Якось одна сестра з нашої церкви розповіла, як безсердечно повівся з нею шеф, які нападки їй довелося зазнати через віру. Та вона «забула» розповісти про те, що поширювала неправдиві чутки про колег, завдавала їм болю своїми колючими зауваженнями, і її кілька разів попереджали, щоб вона змінила свою поведінку.

Говорити тільки частину правди – теж брехня. Ми любимо робити з жертви злочинця, а зі злочинця – жертву, особливо коли злочинці – ми. Ми шукаємо співчуття, коли нам роблять догану, забуваючи, що ця догана – усього лише наслідок наших неприпустимих учинків. Як обурювався Каїн, скаржачись на отримане від Бога покарання! А те, що він скоїв перед цим убивство, його абсолютно не обходило (Бут. 4).

Не приховує і не перебільшує

Говорити більше ніж правду – це неправда. Чесна людина не перебільшує. Про свої невдачі вона говорить так само чесно, як і про успіхи. Відомий англійський проповідник Чарльз Сперджен одного разу звернувся зі словами умовляння до євангелістів і проповідників, які хвалилися кількістю тих, хто покаявся: «Я втомився від цього публічного хизування, цього підрахунку невисиджених курчат, цієї демонстрації сумнівних трофеїв».

Віру не можна плутати з бажаннями.

– Що кажуть лікарі, Маріє?

– Нічого, але я зцілилася!

– Ти... зцілилася з медичної точки зору?

– Я зцілилася, тому що так говорить Слово Боже: «Його ранами ви вздоровилися».

«Не зцілилася», – подумала я. Вголос я цього не сказала, вона сприйняла б це за невіру. Я спробувала дипломатично закінчити розмову, не бажаючи давати Марії привід засумніватися у своєму Богові або в моїй вірі. Однак радіти разом із нею за її «зцілення» я не могла. Щось подібне я одного разу вже зробила. Жінка, «зцілена» вірою, через пірроку померла. Звичайно, я вірю в Божі чудеса і багато таких чудес бачила та й сама зазнала. Але я не можу схвалювати оману, навіть з добрих спонукань.

Зважає свої слова

«Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29).

«Слово ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як ви маєте кожному відповідати» (Кол. 4:6).

«Щоб були ми правдомовні в любові, і в усьому зростали в Нього, а Він – Голова, Христос» (Еф. 4:15).

Про добродієсну дружину Приповісті говорять: «Свої уста вона відкриває на мудрість, і милостива наука їй на язиці» (Пр. 31:26).

Справедлива і щодо кривдників

Щира людина, якщо її хтось образить, говорить від першої особи, а не мовою звинувачення. Вона каже: «Я почуваюся скривдженою» замість: «У тебе завжди був зуб на мене!». А якщо вона щось неправильно зрозуміла, то одразу ж просить вибачення. Вона домагається правди, а не своїх прав.

«Хто та людина, що хоче життя, що любить дні довгі, щоб бачити добро? Свого язика бережи від

лихого, а уста свої – від говорення підступу» (Пс. 34:13-14).

«Поклади, Господи, сторожу на уста мої, стережи двері губ моїх» (Пс. 141:3).

Не посилається на Святого Духа, виконуючи власні бажання

Чесна людина не використовує речення, що починаються словами: «Господь відкрив мені...», «Святий Дух сказав мені...», «Бог поклав мені на серце...»

Коли одна сестра сказала: «Дух Святий показав мені, що наша домашня група недостатньо ревно служить Ісусові», у цих словах звучало приховане звинувачення лідера групи. Швидше всього, саме її зарозумілість заважає Господу діяти в їхній групі.

Твердження на вірець: «Я отримав це від Господа» або: «Так написано в Біблії» не можна використовувати, щоб вберегтися від можливої незгоди співрозмовника. Навіть якщо в якомусь питанні ви маєте слушність, войовнича поведінка позбавляє права на участь у прийнятті рішень.

Ісус говорив істину, але Він нікого не змушував приймати її. Слово «написано» Він не вживав як аргумент, щоб змусити противника замовкнути. Якщо християнин скаже: «Господь відкрив, що я повинен пожертвувати на місію велику суму грошей», я повірю йому без вагань. Але якщо він скаже: «Господь відкрив, що мій начальник усе робить неправильно», то я запідозрю цього християнина в риторичному шантажі або злісній маніпуляції.

Вміє мовчати і бути стриманою

Не завжди нашою думкою цікавляться, і не завжди наша точка зору корисна.

«Не бракує гріха в велемовності, а хто стримує губи свої, той розумний» (Пр. 10:19).

«Серце праведного розмірковує про відповідь, а уста безбожних вибризкують зло» (Пр. 15:28).

«Хто стереже свої уста й свого язика, той душу свою зберігає від лиха» (Пр. 21:23).

Слово Боже, «повне благодаті та правди» (Ів. 1:14), стало плоттю в Ісусі Христі, виголошувало прощення гріхів, наказувало вітру і бурі вшхунити, вітшало скорботних, уздоровлювало хворих і зламаних духом, проповідувало істину, виражало серце Боже словами, зрозумілими маленькій дитині.

Як Володар нашого життя, Христос живе в нас, «надія слави!» (Кол. 1:27), продовжуючи Свою справу на цій землі. І вона починається з наших слів!

Нікола Фолкмер.

ПРОТИ ВСЬОГО СВІТУ

Уся історія людства сповнена дивовижних прикладів вірності та відданості Богові безлічі людей. У цій вірності є якась особлива принада. Щось підказує нам: ці люди розуміли дещо особливе, дотримувались чогось дуже правильного і високого. Вони жили не тимчасовим, не тим, що на поверхні, не банальним життям, а вічними цінностями. Їм було відкрито якусь таємницю, вони мали якийсь досвід, якого немає в нас.

Що стало для цих людей дорожчим за саме життя, і вони, мов скеля, були непохитні? Я не перестаю захоплюватися трьома юнаками у Вавилоні, які пішли проти всієї імперії. Це були розумні й адекватні люди. Вони усвідомлювали, на що йдуть. Вони добре розуміли наслідки свого вибору. Вірність Богові робить людей дивно мужніми і хоробрими.

Бог для них був не просто захоплюючою особистістю з уроку недільної школи. Це не просто розуміння, що Він – Творець, Господь над усім творінням. Хоча це знання дуже важливе. Відповідаючи Навуходоносор, вони говорять про Бога: «Бог наш». Це був їхній Бог. У них був особистий досвід стосунків із Ним. Це не просто перекази батьків про минулі чудеса і славу історію Божого народу.

Коли ми говоримо «мій Бог», то маємо на увазі не Бога, Який десь там, далеко, але Бога, Якого знаємо особисто, Який діє в нашому житті. «Бог наш може врятувати» – це слова віри і досвіду. Але в їхніх словах також дуже яскраво простежується благоговіння перед суверенною волею Бога: «Та якщо і не буде так...»

Можливо, Бог вирішить інакше явити Свою славу, а ми – слуги великого і всемогутнього Бога – з радістю приймемо Його рішення, оскільки Він – Бог. Ми благоговіємо перед будь-яким рішенням нашого Бога.

«Бог наш, Якому ми служимо, може врятувати нас...» – переконлива й сильна заява. Усі наші заяви завжди перевіряються життям. Не дивно, що й їхню віру так скоро було піддано жорстокому випробуванню. На превелику їхню радість, та й нашу з вами, вона виявилася сильною і дієвою, справжньою Божою вірою, про яку Христос говорив: «Майте віру Богу».

Хіба в нас не Той Самий Бог, незбагнений у величчю, святості та силі? Навуходоносор і всі вавилоняни впали ниць перед Богом Шадрха, Мешаха та Авед-Него. Перед таким Богом неможливо встояти на ногах – усе падає в поклонінні, коли Він являє навіть малу частину Своєї слави.

Знання Бога, а точніше, пізнання Його – це не просто знання правильної доктрини, це життя, в якому видно дію Бога, Його характер.

Сьогодні можна почути щось на вірець: «Господи, якщо Ти зробиш те або інше, я буду служити Тобі». Таке собі служіння з вигоди, торг із Богом. Коли Савл дорогою до Дамаска зрозумів, що це Бог його зупинив і що Той Ісус, проти Якого він діяв, і є Месія, він миттю відповів: «Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив?».

Усі апостоли, очевидці Христової величчю, без вагання пожертвували своїм життям заради Євангелія і визнали за честь прийняти мученицьку смерть за вірність Ісусові Христу. Лише Іван помер у глибокій старості. Вони не просто знали про небо – вони жили небом. «Бо де скарб твій, там буде й серце твоє!» (Мт. 6:21). Ця непохитна віра, що має тверду основу в Ісусі Христі, піднесла апостолів над усім тлінням, тимчасовим, земним.

Апостол Павло був настільки захоплений честю

звіщати про спасительну благодать Ісуса Христа, що заявив: «Але я ні про що не турбуюсь, і свого життя не вважаю для себе цінним, аби-но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, – щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої» (Дії, 20:24).

Той, кому відкрите вічне, святе і небесне, не спокушується минулим, земним, оскільки воно ніщо порівняно з вічною славою – славою неминущою. Тимчасове взагалі нерозумно порівнювати з вічним, і тим більше – надавати перевагу тимчасовому перед вічним. Життя, націлене на небо, – не порив, не ривок, але цілеспрямоване життя відданості і вірності тому, на що свідомо себе присвятив.

Це зовсім не романтична подорож, повна захоплених зітхань. Це жорстке протистояння всьому натиску пекла, світу і власної плоти. Це життя послідовників Христа, Який переможно пройшов попереду і Який дає тим, хто йде за Ним, силу і спроможність перемагати.

Світ завжди буде ненавидіти Церкву – вона живе не за його філософією. Уся історія Церкви переповнена прикладами мучеників, які жертвували тимчасовим заради вічного. Тисячі й тисячі християн жертвували життям заради вірності своєму Спасителю, Який зробив їх причетними до Своєї вічної слави. І це була не втрата, а придбання. Виповнилося слово Господа: «Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже» (Мр. 8:35). І слухає застерєження: «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапасть? Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Мт. 16:26).

Хто ж ці герої, ці велети, що стоять супроти всьому світу та армії сатани? Хто ці люди, які вже тут реально володіють усім багатством і славою неба? Це звичайні люди, які з благодаті Божої в молитві покаяння прийшли до Нього за прощенням і новим життям. Тільки після щирого покаяння змучене

серце знаходить мир, провина знімається, і в серці з'являється величезне бажання якось віддячити Богові за велике щастя бути прощеним і прийнятим.

Від цього моменту і починається життя, орієнтоване не на тимчасове, а на вічне. «А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його, що не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога» (Ів. 1:12-13).

За задумом нашого Творця ми призначені для вічності з Богом. Жодна заміна цієї мети не принесе задоволення. Обман диявола і гріх зробили все, щоб знищити людину як подобу Богу. Але Всемогутній, незбагнений у любові і мудрості Бог, віддавши на муки і смерть Свого Сина, зруйнував діла диявола. І кожного, хто приймає це, Він робить новим творінням.

«Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він тих, хто освячується» (Євр. 10:14). Незбагнена таємниця в Ісусі Христі! Знімаючи наші гріхи, Бог одразу ж наділяє нас Своєю святістю. Він робить наш дух таким, що Дух Святий, з'єднавшись із нашим духом, може там перебувати. «А хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним» (1 Кор. 6:17).

Ось звідки беруться подвиги віри: не тому, що ми, а тому, що Він. Наше віддане Богові життя – наслідок реальності спокути.

Чим можна відплатити Богові? Як практично виказати подяку? Давид, вражений милістю Бога, розгублено говорить: «Чим я відплачу Господеві за всі добродієства Його на мені? Я чашу спасіння прийму, і прикликати Господне Ім'я! Присяги свої Господеві я виконаю перед усім народом Його!» (Пс. 116:12-14).

Наше мислення обмежене. Ми неспроможні зрозуміти всієї повноти і величчю викуплення і спасіння. Ми можемо тільки смиренно і від щирого серця сказати: «Слава благодаті, премудрості і доброті Його. Йому Єдиному за все слава!».

В. Д.

ЗМІНИТИ ЖИТТЯ – СПРАВЖНЯ МЕТА ПРОБУДЖЕННЯ

Багато хто думає, що пробудження – це ряд зібрань, які проводяться з метою розворушити церкву. Або якась релігійна емоційність. Проте навряд чи ці відомі асоціації коли-небудь спливали на пам'ять псалмспівцю, який писав: «Ти оживиш нас знову – і буде радіти народ Твій Тобою» (Пс. 85:7).

Слово «пробудження», вжите у Старому Заповіті, походить від слова, що означає «жити» і спочатку передавало ідею дихання, оскільки воно є виявом життя усіх живих істот. Тому до сухих костей і можна було сказати: «Ось Я введу у вас духа – і ви оживете!» (в англ. перекладі замість слова «дух» вжите слово «дихання»; Єз. 37:52). Пробудження, або життя, означало «дихати диханням Божим». Тут підкреслюється, що джерело життя – Бог.

Відповідне слово в Новому Заповіті означає «ожити» (Об. 20:5; Рим. 14:9). Це слово вживає Ісус у притчі про блудного сина, вказуючи на перемену в житті блудного сина, коли той повертається до батьківського дому: колись він був мертвий, а тепер ожив (Лк. 15:24; 32). Інші слова уподібнюють пробудження розпаленому вогню, який поступово згасав (2 Тим. 1:6), або ж дереву, яке пустило нові пагіні і знову буїно розквітло.

Основна ідея пробудження полягає в поверненні до своєї справжньої природи і мети. У контексті історії викуплення пробудження може розглядатися як «незвичайні і повновладні дії Божі», під

час яких Він відвідує Свій народ, оживляє його і змінює життя людей.

Пробудження приносить з собою життя в усій його повноті, життя, переповнене Божою любов'ю і силою. Звичайно, ми не можемо повністю зрозуміти це нове життя. У пробудженні є елемент таємничого, тому що воно супроводжується надприродним діянням Святого Духа. Але зрозуміло одне: під час пробудження люди стикаються з Божим життям.

Індивідуальні зміни

Пробудження стає реальним там, де Святий Дух змінює серця людей. Глибина його проникнення неоднакова, тому неоднакові й прояви.

Там, де хтось повністю віддає себе Божій благодаті, з'являється чудова

впевненість в прощенні гріхів; серце стає чистим, а душа – вільною. Любов наповнює серце співом і невимушеною хвалою.

З точки зору християнства немає нічого незвичайного в переживаннях, які супроводжують пробудження. Саме так людина і повинна жити. Або ж, як пояснив Чарльз Фінней, пробудження просто «полягає в послуху Богові», тобто є елементарним обов'язком людини, постійною реальністю.

На жаль, багато з нас переживають часи духовного застою. Але якби ми постійно жили в повноті Христового Духа, як бажає того Господь, пробудження було б постійним станом нашого серця.

Нове дихання для церкви

Пробудження містить в собі більше,

ніж індивідуальне благословення. Воно дивним чином створює таку атмосферу, коли щирі Христові учні об'єднуються і незначні суперечки зникають у посвяті спільній справі.

Обов'язок перетворюється на радість. Суспільство неминуче відчує на собі вплив оновлення серед християн. Коли Євангеліє буде поширюватися словом і ділом, світ неминуче зверне увагу на людей, які мають спілкування з Ісусом. Грішники стануть шукати Спасителя. Розбиті сім'ї будуть відновлюватися. Чесність буде прокладати собі дорогу в урядові органи. Скрізь, де пошириться дух пробудження, будуть присутні милосердя, справедливість і праведність.

Людські перешкоди

Людські фактори, звичайно, можуть стати на шляху пробудження. Наприклад, матеріалізм. Або ж культурні забобони, які не бажають поступитися новому духу любові.

Оскільки суспільство наскрізь просякнуте людською розбещеністю, пробудженню завжди потрібно стояти в битві. Опір виникає найчастіше з боку тих, хто не визнає духовного життя. Деяких відштовхне вимога змін у сфері моральності окремої людини.

Треба пам'ятати і про людські слабкості в тих, хто переживає пробудження. Хоча пробудження не несе відповідальності за ці помилки, але змушене зносити докори, що йдуть за помилками.

Божественний знак

Але там, де приходить дух пробудження, увага зосереджується не на людській слабкості, а на Божій силі. Людина відходить на другий план, тому що Бог стоїть попереду.

Відкидаючи фальшивість людських досягнень, пробудження створює таку ситуацію, коли звеличується Божо благодать. Христос звеличується, а щирі серця в захопленні схиляються перед ним. Реальність Божої присутності – доказ того, що пробудження невідоме.

Масові злиття Духа Святого повторюються кожного разу там, де приходить пробудження.

Бог постійно шукає способу відкрити Свою волю Своему народу. І Він може, коли це Йому до вподоби, порушити людські схеми. Усе, що Він робить під час пробудження, здійснюється Його суверенною силою, і ніхто з людей не може привласнити собі Його славу.

Роберт Коулман.

З КИМ ТИ В ЧОВНІ

З тих пір, як Ной збудував ковчег, пройшли тисячі років. Але і до сьогодні описана в Біблії подія хвилює уяву безлічі людей, адже йдеться про глобальне явище – потоп, який охопив усю поверхню землі.

Бог сказав: «А Я ось наведу потоп, воду на землю, щоб з-під неба винищити кожне тіло, що в ньому дух життя. Помре все, що на землі! І складу Я заповіта Свого з тобою, і ввійдеш до ковчегу ти, і сини твої, і жінка твоя, і жінки твоїх синів із тобою. І впровадиш до ковчегу по двоє з усього, з усього живого, із кожного тіла, щоб їх заховати живими з тобою» (Бут. 6:17-19).

Ковчег став спасінням для Ноєвої родини – Бог «... не помилював першого світу, а зберіг самовосьмого Ноя, проповідника праведності, і навів потоп на світ безбожних...» (2 Петр. 2:5).

Так званих ковчегів багато. Тому хотілося б, щоб ми задумалися над дуже важливим питанням: з ким ми в човні? Відповідь на нього значною мірою визначить результат нашої мандрівки.

Ноя названо «самовосьмим», отже, він уособив восьмеро спасених душ. Усі, хто був із ним, врятувалися від стихії. Хвилі раз-у-раз кидали Ноїв ковчег, але ті, хто був у ньому, почувалися захищеними, в безпеці. Бог беріг човен, бо в ньому перебував праведний чоловік, який завжди слухав голосу Божого та виконував Його волю.

Зовсім інша доля спіткала людей, які опинилися на одній палубі з пророком Йоною. Бог закликав його проповідувати проти Ніневії, бо їхнє зло прийшло перед Його лице. Але Йона вирішив уникнути своєї місії. «І встав Йона, щоб утекти до Таршішу з-перед Господнього лица. І зійшов він до Яфи, і знайшов корабля, що йшов до Таршішу, і дав за плату його, і ввійшов у нього, щоб відплисти з ними до Таршішу з-перед Господнього лица» (Йони 1:3).

Місто, в яке вирушив чоловік, було за чотири тисячі кілометрів від Йопії, на західному побережжі Іспанії. Як би сьогодні не пояснювали причину втечі Йони, він вперто опирався вказівці Бога йти та проповідувати. А відтак плавба виявилася непередбачуваною: «А Господь кинув сильного вітра на море, і знялася на морі велика буря, і вже думали, що корабель буде розбитий. І налякалися моряки, і кликали кожен до своїх богів, і викидали ті речі, що були на кораблі, до моря, щоб полегшити себе» (Йони 1:4-5).

Лише винуватець ситуації «зійшов до споду

корабля, і ліг, і заснув. І приступив до нього керівник корабля, та й сказав йому: «Чого ти спиш? Уставай, заклич до свого Бога, – може згадає цей Бог про нас, і ми не згинемо» (Йони 1:4-6).

Дещо дивною видавалася поведінка Йони на фоні паніки. Коли шляхом жеребкування було відкрито, що він – винуватець згаданих подій, Йона сказав: «Я єврей, і боюся я Господа, Небесного Бога, що вчинив море та суходіл». І налякалися ті люди великим страхом, і сказали до нього: «Що це ти наробив?». Бо ці люди довідалися, що він утікає з-перед Господнього лица, бо він це їм об'явив. І вони сказали до нього: «Що ми зробимо тобі, щоб утихомирилось море, щоб не заливало нас?». Бо море бушувало все більше. І сказав він до них: «Візьміть мене, і киньте мене до моря, і втихомириться море перед вами; бо я знаю, що через мене оця велика буря на вас» (Йони 1:9-12).

Для Йони це не було несподіванкою. Втікаючи від Бога, він розумів, що втікає не від Бога. Який «вчинив море і суходіл», а від безвиході та від самого себе. Але чи можна втікти від себе? Найпростіший вихід із ситуації, що склалася, в його словах: «... киньте мене до моря...»

Гуманність подорожніх перевершила його сподівання. «І міцно гребли ці люди, щоб дістатися до суходолу, та не могли, бо море бушувало все більш проти них» (Йони 1:13).

Та врешті веслувальники, як і Йона, зрозуміли, що марні всі старання втекти від Бога. Чи можна протистояти бурі, яку викликав Він? «І вони кликнули до Господа та й сказали: «О Господи, нехай же

не згинемо ми за душу цього чоловіка, і не давай на нас неповинної крові, бо Ти, Господи, чиниш як бажаєш!». І підняли вони Йону, і кинули його до моря, – і спинилося море від своєї лютости» (Йони 1:14-15).

Йона на кораблі – не до добра. Але інколи ми маємо, що гуманніші, як Бог, терплячіші, стриманіші, добріші, до кінця намагаємось боротися із Ним та не даємо Йому можливості втрутитися в ситуацію, у чомусь Його переконемо, наполягаємо та не відступаємо від свого наміру замість того, щоб привести до тям «Йону». Бог йшов по п'ятах чоловіка не для того, щоб із ним розквитатися за попку, а для того, щоб його чомусь навчити, змінити та вжити в спасінні великого міста.

Очевидно, черево риби для тих, хто свідомо унікає свого покликання спасати інших, – найкращий спосіб для покаяння.

Зрозуміла реакція людей на життєві бурі, які підіймаються проти них. Але коли з нами в човні не

Йона, а Ісус, ми повинні виглядати не спантеличеними та розгубленими, а впевненими і сміливими.

Цього інколи нам не вистачає, як колись не вистачало учням Ісуса Христа: «І знялася ось буря велика, а хвилі вливалися в човен, аж човен водою вже був переповнений! А Він спав на кормі і на подушці... І вони розбудили Його та й сказали Йому: «Учителю, чи Тобі байдуже, що ми гинемо?». Тоді Він устав, і вітрові заборонив, і до моря сказав: «Мовчи, перестань!». І стих вітер, і тиша велика настала. І сказав Він до них: «Чого ви такі полохливі? Чому віри не маєте?» (Мр. 4:36-40). Паніка та невпевненість – ознаки невірства.

Отже, від того, з ким ми пливемо у своєму життєвому кораблі та хто є його керманічем, залежить не тільки наша земна мандрівка, але й те, до якого берега ми в результаті дістанемося.

Ігор Крошук.

МИХАЙЛО БЛИЗНЮК: «МЕНІ ХОЧЕТЬСЯ ДИВИТИСЯ НА ВСЕ ТАК, ЯК ДИВИВСЯ ХРИСТОС»

Волинь з повним правом можна назвати колискою п'ятидесятичного руху в Україні. Пробудження розпочалося тут ще на початку 20-х років минулого століття і триває дотепер. Волинська область за кількістю церков ХВЄ займає друге місце після Рівненської.

Пропонуємо вашій увазі інтерв'ю зі старшим пресвітером об'єднання церков ХВЄ області єпископом Михайлом Близнюком.

– Що ви вважаєте основним досягненням свого служіння?

– Мабуть, збереження єдності між церквами, служителями. У нас немає якихось поділів, ми дотримуємося одного вчення, є взаєморозуміння між служителями.

Можна згадати ще збільшення кількості церков, кількості членів. Це також свідчить, що Бог буде Церкву, справа Бога не занепадає.

Разом із тим я завжди наголошую, що навіть те, що вже досягнуто в духовній праці, потрібно удосконалювати. Наші пріоритетні завдання – зміцнення духовного рівня членів Церкви, посилення проповіді Євангелія, справи доброчинності – це ті напрямки, на яких я акцентував і акцентуватиму увагу.

– Які сфери служіння, на вашу думку, добре розвинуті в області, а які потрібно ще розвивати?

– У нас покращилася євангелізаційна праця. Задіяна велика кількість молоді, працюють більше 100

місіонерів, які перебувають на церковній підтримці.

А вдосконалити хотілося б духовний стан членів церкви. Лише Бог знає справжній стан людських сердець. Частково ми можемо оцінювати їх з учинків. А якщо духовно людина слабне, у неї з'являються різні духовні хвороби. І звідси дуже багато проблем у церквах, у сім'ях.

– У 2018 році стартував освітній проект для служителів. Які його основні цілі?

– У Волинському об'єднанні церков протягом останніх чотирьох років обрано більше 30 нових служителів. Тому виникла необхідність збирати їх і проводити навчання щодо найактуальніших питань практичного життя служителя. Маємо відповідну навчальну програму, залучили викладачів, служителів із досвідом, щоб допомогти людям, які перейняли естафету служіння, продовжувати діло Боже, використовуючи досвід своїх попередників, впевненіше почуватися й радіти, що вони – в числі тих, кого Бог обрав для служіння Своєю дітям.

– З якими труднощами довелось стикатися за час служіння? Що приносить задоволення? Де черпаєте натхнення для праці?

– Найбільші труднощі приходять, коли люди духовно знесилені, коли вони не можуть прощати, не здатні контролювати своїх уст, перестали розрізняти, де голос Святого Духа, а де – ворожий. І діявол навіює людям такі ідеї, які видаються в їхніх очах єдино правильними, хоч і суперечать Слову Божому. Найважче для мене – бачити, що церква духовно ослабла чи хтось із служителів став настільки самовпевненим, що будь-які поради сприймає як приниження своєї гідності.

Коли Варнава прийшов в Антіохію, то побачив благодать. І цю благодать, яку дає Господь, мають бачити не лише віруючі, а й невіруючі люди. А вона виявляється тоді, коли між християнами є взаємоповага, любов, Божий страх. Бачити прояви різноманітної Божої благодаті в різних ситуаціях – найбільше задоволення в моєму служінні. А натхнення в праці дає Дух Святий.

– Що відрізняє Волинь від інших областей? Як ви оцінюєте духовну атмосферу в області?

– Специфіка волинських церков у тому, що перші проповідники заклали тут тверду євангельську основу. Це дає нам можливість усе нове, що приходило й приходить, перевіряти вченням, яке заклали першопрохідці і випробував час. І я дякую Богові, що нас не підхопили вітри лжевчень. Хоча, звісно, щось змінюється, з'являються нові напрямки праці. Але сам фундамент вчення незмінний, він – Євангеліє Ісуса Христа та апостолів.

Тому ми деколи незрозумілі для новітніх церков. Але мені хочеться дивитися на все так, як дивився Христос, як учили апостоли, як було в часи перших християн, коли церкву по-особливому супроводжували прояви Святого Духа, – це наші орієнтири.

Мінуси – у тому, що в нас дуже важко приживаються нові форми служіння, наприклад, дитячі табори. Не так просто приживається й місіонерська праця, хоча багато церков підтримують її, але не всі до кінця усвідомлюють її важливість.

Оцінка духовного стану в області залежатиме від позиції оцінювання. Якщо дивитися поглядом людини, наповненої Святим Духом, то вона побачить нові церкви, дома молитви, спасенні душі, багато проповідників, ревну молодь, прояви дарів Святого Духа. Якщо дивитися з позиції критика, то побачимо багато

недоліків. Та все ж справжній духовний стан знає лише Господь, а ми оцінюємо, наскільки нам це відкрито.

– Що найбільше віддаляє християн від Бога?

– Слово Боже вчить, щоб кожен випробовував свою справу, і тоді матиме похвалу. Тому я боюся робити будь-яке узагальнення щодо особистих стосунків з Богом кожної окремої людини. Я не можу визначити середній духовний стан церкви, якщо він навіть і є, бо це так само безцільно, як визначати середню температуру тіла хворих у лікарні.

Як на мене, про духовний стан християн свідчить виконана праця, а тепер її набагато більше, ніж 20 років тому. Якщо ми проводили кілька євангелізацій за рік, то тепер їх десятки й десятки. Якщо в нас було лише 60-70 домів молитви, то тепер їх на 100 більше. Кількість церков постійно зростає. Це робить Бог, але через людей, які Йому покійні, які Йому вірні. Отже, є люди, близькі з Богом, Він їх вживав, вживає, і буде вживати аж до Свого приходу.

Я вважаю, що найбільше віддаляє людину від Бога втрата особистого спілкування з Ним. Вона сама відступає від Бога, втрачає інтерес до Божого Слова, до Церкви і до служіння, тому що не має кореня, внутрішнього зв'язку з Господом. Тоді втрачається страх Божий, Божя благодать перестає тішити. Такій людині дуже важко допомогти, поки вона сама цього не захоче. Той, хто не шукає підтримки в Богові, не збагачується в Ньому, шукає задоволення своїх душевних потреб у чомусь іншому, що призведе до краху віри, розчарувань та різних спокус. Вакуум у душі, як відомо, може заповнити тільки Божя присутність, ніщо інше не принесе сердечного миру.

– Наскільки гостро ви вважаєте проблему пасивності християн щодо служіння? Як мотивувати людей? Як створити в церкві атмосферу, де кожен почувався би потрібним?

– Створити таку атмосферу – обов'язок служителів, які поставлені, «щоб приготувати святих на діло служби». Людей без таланту немає. І тих, кого Бог привів у церкву, але не хоче задіяти, також бути не може. Якщо Бог покликав людину, то Він має і працю для неї.

Як мотивувати? Просто навчати, наголошувати, що кожен повинен знайти себе в Господній праці. А також – показувати особистий приклад у служінні.

– Які методи благовісту ви вважаєте найефективнішими?

– Ми тепер особливу увагу приділяємо розвитку дитячого служіння, про це багато говоримо на конференціях і бесідах зі служителями. Дуже важливо, щоб діти до 12 років визначилися щодо служіння Богові. Потім їм буде зробити це набагато важче.

Так само я щиро вдячний Богові за місіонерів – вони сіють Слово, служать людям. Дякую батькам, котрі благословляють на цю почесну працю своїх дітей. Оскільки працювати туди пішли переважно молоді й не дуже досвідчені люди, а справа перед ними дуже відповідальна, то служителі мають підтримувати цю працю і молитвами, і словом, і ділом.

Щодо методів, то найбільш ефективна сьогодні, як на мене, персональна євангелізація, коли спасенна людина бере під свою опіку іншу, яка ще далеко від Бога, і поступово приводить її до Христа – молитвами, добрим ділом, словом. А також – праця з дітьми та доброчинність.

– Як складаються міжконфесійні стосунки

на Волині?

– На Волині діє Рада церков, куди входять дев'ять голів основних конфесій. Ми маємо можливість за одним столом обговорювати різні питання щодо нашого впливу на процеси, які відбуваються в суспільстві. На цих зустрічах, де присутні й представники влади, ми завжди наголошуємо, що від нас, старших служителів, залежить, як будуть ставитися один до одного члени церков, які ми представляємо.

– На Донбасі йде війна. Віруючі Волині відправили туди багато тонн гуманітарних вантажів. Горе, з одного боку, об'єднало людей, а з іншого – підштовхнуло церкву до активнішої взаємодії із суспільством.

– З нашої області зусиллями церков відправлено 500 тонн вантажів. Ми відзивалися на потреби людей, заохочували членів церкви до цієї справи. І досі контактуємо зі служителями, які відповідають за Луганську й Донецьку області. Якщо буде потреба, наші люди знову відгукнуться.

– До обласного об'єднання входять церкви з різними традиціями та поглядами. Під час спільних заходів можуть проявлятися певні протиріччя. Та й всередині деяких церков не завжди мирно. Що, на вашу думку, є запорукою єдності християн?

– У нас немає протиріч. А якщо форма служіння десь у чомусь і відрізняється, то не настільки, щоб робити нас чужими. Серед служителів об'єднання немає несприяттв.

А запорукою єдності християн є Сам Христос. І якщо ми дивилися один на одного з позиції Христа, Який прийшов, щоб усіх прийняти, нікого не відкинути, не відвернутися, не принизити, то ми б ніколи не роз'єднувалися, а навпаки – служили один одному. Тому дуже важливо впроваджувати традиції та переконання не свої, а Христові, підтверджені Євангелієм, – це ніколи не поділить християн. Окрім того, дерево, яке посадив не Бог, буде викоринене. Якщо людина не народжена згори чи втратила це, а називає себе християнином, служителем, то вона рано чи пізно відокремитиметься від Церкви.

– Що б ви назвали найбільшим Божим втручанням у ваше життя?

– Кожен день життя для мене – це Божя милість. Я живу за правилом апостола Павла: забуваючи те, що в минулому, прагну до того, що попереду. Я свідок, як Бог відповідає на молитви, уздовнює, хрестить Святим Духом, спасає, захищає та підтримує в житті, дає Свої поради.

Тому бажаю всім християнам бути вірними Ісусу Христу. І берегти цю вірність за всіх обставин життя.

Для кожного з нас Бог визначив мету, і потрібно її досягати. Служителям бажаю бути взірцем у всьому, зберігати єдність, любов до народу Божого.

Членам церков бажаю поважати служителів, молитися за них, підтримувати, дякувати їм. Служителям приємно знати, що їхню працю цінують, що вони потрібні.

Дітям бажаю шанувати своїх батьків. Молодь сильна, коли перебуває в Слові Божому, тому не залишайте Писання, перебувайте в молитвах. Найцінніше в житті не вимірюється грошима.

Хай Господь збагатить вас усіма благами – земними й небесними, які в Нього ніколи не закінчуються!

Розмовляв Василь Мартинюк.

chve.org.ua.

(подається зі скороченнями).

Іван Золотоуст

СЛОВО ПРО МИЛОСЕРДЯ

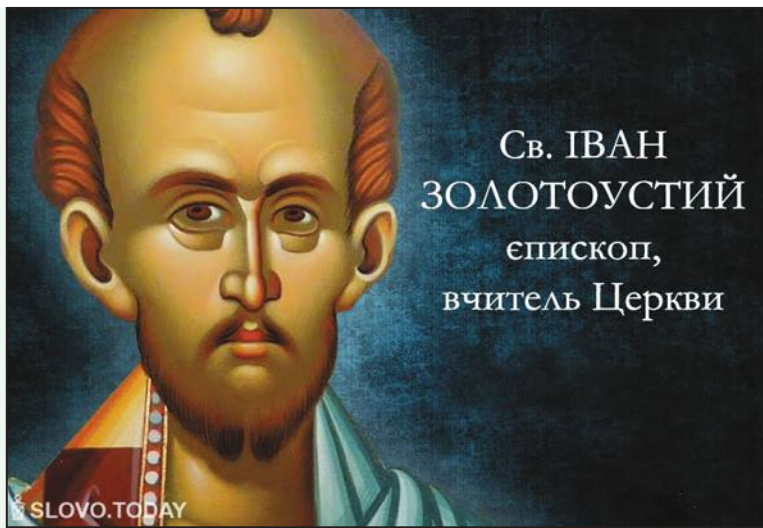
Господь вчинив тебе учасником Своїх благ. І чи не велике це божевілля – отримувати такі дари й самому бути нечутливим і не віддавати взаємно за благодіяння. Він учинив тебе спадкоємцем неба, а ти не хочеш пожертвувати для Нього земним. Він примирив тебе з Богом, хоч ти не тільки не зробив нічого доброго, але навіть був ворогом, а ти не хочеш послужити другові.

Коли раби запрошують панів на бенкет, роблять це не щоб принести їм задоволення, але щоб самим отримати від них. А тут навпаки – не слуга запросив свого пана, але Господь покликав слугу до трапези Своєї. А ти не хочеш запросити Його? Він ввів тебе в дім Свій, а ти не хочеш зробити цього? Він прикрив твою наготу, а ти не хочеш дати Йому притулку як мандрівникові? Він перший втамував спрагу твою, а ти

не хочеш дати Йому й краплі холодної води? Він тебе напоїв Духом, а ти зневажаєш Його?

Він наділив тебе плащем спасіння; і ти зроби те. Він прославив тебе на небесах; а ти принаймні захисти Його від страху, наготи й неслави. Він удостоїв тебе проживання з ангелами; а ти прийми Його під стріху твою – дай Йому притулок.

Яка бездушність з нашого боку, коли ми, отримуючи настільки великі дари,

залишаємося рабами багатства, з яким скоро, можливо, проти волі своєї, повинні будемо розлучитися. Тоді як інші по-жертвували життям і пролили кров, ти для Небесного Царства й настільки великої слави не хочеш пожертвувати навіть своїми надлишками.

Яке ти заслужиш прощення, яке отримаєш виправдання, якщо при собі поля охоче вірять землі все насіння і, даючи в позику людям, нічого не шкодуєш, а до бідних залишаєш жорстокий і не-людяний – до бідних, в особі яких ти гудеш Самого Господа?

Отже, знаючи, що ми отримали, і розмірковуючи про все це, виявимо всяке прагнення до справ духовних. Будемо поблажливі й милосердні, щоб нам не підпасти під тяжке покарання.

